

KOVÁCS PETRA

ZÁSZLÓ

KÓLA

SZÍV

Open Books

„A magyar politikai vezetésnek nem érdeme, hogy a demokráciát és szabad választásokat követelőkkel szemben – bár fegyvereik súlyánál fogva megtehetné – nem lép fel a Pol Potéhoz, Jaruzelskiéhez, Li Pengéhez vagy Rákosiékhoz hasonló módszerekkel.”

Részlet Orbán Viktor 1989. június 16-án,
a Hősök terén elmondott beszédéből

„Léckatonáim sorban állnak már, pici
földem a földből kikerítve, könnyü szál
dzsidások módján állnak őrt, hatalmasan
igazságukban; ők a törvény, ők a jog,
erőm, munkám, nyugalmam és jutalmam ők,
s jel hogy vagyok.”

Babits Mihály: *A gazda bekeríti házát*
(részlet)

– Mindenkinek jobb lenne, ha az egészségi állapotra hivatkozva.

– Arra soha. És nem mondok le. Nem tudtok lemondani, kérlek.

– Lesz palota, sofőr, kocsi.

– Az eleve lesz, olyat nem tudtok ígérni, ami ab ovo jár nekem. Palota, személyzet, kocsi, sofőr, iroda.

– Szóval akkor nem? Magadtól? Értünk?

– Lassan mondom, hogy megértsd. Nem. Fogok. Lemondani.

I
(2011. december 20.)

„Szexuális zaklatás miatt tesztek feljelentést a köztársasági elnök ellen.”

Karsainak megáll a toll a kezében. Sok szart látott már zubogni a folyamatos aktafolyamban, és lapátolja már a szemetet egy ideje, lassan tizenöt éve, ami *idő*, de erre még ő is felkapja a fejét. A köztársasági elnök meg a szexuális zaklatás egy mondatban.

Ám a java még most jön. Karsai lehúzza a homlokáról az olvasószemüveget, és az orrára igazítja, mert elsőre azt hiszi, hogy rosszul olvasta össze a betűket. De nem.

„A köztársasági elnök 2011. október 24-én reggel behívott az irodájába, hogy át akar beszélni velem egy nyilatkozatot. Én nem akartam bemenni, mert mindenki mindig azt mondta, hogy a köztársasági elnök röptében a legyet is, és hogy neki nagyjából az is mindegy, hogy fiú a légy, vagy lány. Nem akartam bemenni, mert senki sem volt még benn, csak a titkárságvezető, de az is az őrezred egyik emberével susmorgott az udvaron, és nagyon bántam, hogy az új muszlin szoknyámat vettem fel reggel. Félve mentem be, pedig rám mindig csak mosolygott, és nem nyúlt a szoknyám alá, mint az Ancsinak, de az nem csinál ügyet az ilyen dolgokból. Bementem az irodába, vittem magammal egy dossziét is, egy kemény fedeleset, mert azon tudok jól írni. Már reggel meleg volt, az ablak tárva-nyitva volt az elnöknél, ő mégis zakóban ült ott, és ette a reggelijét, azt a lazacos tojást, amit mindig szokott, és aminek sosem tudom megjegyezni a nevét.”

Eggs Benedict, mondja magában Karsai, és megborzong a gondolattól, mert vagy lazac, vagy tojás, de inkább egyik se. Benedict tojás, a legdrágább reggeli az étlapon. Megcsörren a telefonja. Felveszi a kagylót: – Most nem.

Nézi a kávéscsészéjét, és azon túl a halmokban álló aktákat, majd mielőtt folytatná a feljelentés átolvasását, megnézi a dosszié fedőlapját. „ELINTÉZENDŐ” – áll az elején, alatta egy

dátum két nappal korábbról, december 18-án ütötték rá a pécsetet, és a lány neve, az áll még ott: Fábián Andrea. *Elintézendő*, csóválja Karsai a fejét. *Elintézendő?*

Azt tudja, hogy kitől érkezett az akta, legalábbis melyik irányból – fentről –, de azt nem, hogy neki mit kellene tennie.

Hogyan intézze el?

Mégis hogyan? Karsai nem rendőr, nem ügyvéd, nem bíró.

Nem érti, hogyan kellene elintéznie.

Nincs ezen mit elintézni.

Ez az, ami.

Olvass tovább.

„Mondta, hogy üljek le, leültem, töltött nekem kávé, amibe csak belekortyoltam, mert nem szeretem a kávé, pláne a cukrosat nem, ő meg az orrom előtt mert két kanál cukrot a kis csészébe. Nagyon ideges voltam, azon imádkoztam magamban, hogy bárcsak megszólaljon a mobilom, éppen osztálytalálkozót szerveztünk az iWiW-en, szóval kellett volna az értesítések, de egy sem jött, pedig a Gyöngyi, aki szervezi, az éjszaka közepén is szokott üzenni.”

Karsai hátradől a székében, inge a zakó alatt izzadságtól nedvesen tapad a hátára. Tehát mégis igaz, amit itt-ott elejtve hallott? Hogy az elnök nem bír csomót kötni a farkára? Egyszer még azt is hallotta, hogy Brüsszelben egy német kormánytaggal kezdett ki, nem is burkoltan. („Nincs kedve dugni egyet, Frau Ministerin?” – kérdezte állítólag.)

Mit képzelsz?

Úgy érzi, hogy törvényen felül áll?

Úgy. Pontosan úgy. Főként és nem utolsósorban azért, mert törvényen felül áll. Mint egy király: nincs fölötte senki, elméletben egy egész országnak felel, de a gyakorlatban senkinek. Éppen ezért – vagy talán ettől függetlenül – forgó gyomorral olvassa tovább a feljelentést.

Karsai a cigarettával nagyjából egy időben szokott le arról, hogy mások miatt érezze magát kellemetlenül, de most úgy érzi

magát, mint akinek a Tesco pénztáránál szakad ki a táskája, és esik ki belőle a földre a *TuttiFrutti* magazin anális-majális különszáma. Abban is majdnem biztos, hogy az elnöknek van olyan alkalmazottja, aki helyette érzi magát kínosan, ám ez a tudat nem igazán tölti el sem örömmel, sem megnyugvással.

A feljelentés további részét alig bírja elolvasni, olyan távol tartja magától a papírt. Ha csak a fele igaz annak, amit ez a Fábián nevű nő írt, akkor sokaknak kell evező nélkül a hullámozó szartengerben a felszínen maradni.

Karsai tapasztalt szemmel futja át a feljelentést, mert ez a lány ragaszkodott hozzá, hogy feljelentést tegyen, amit most ő a kezében tart. Minden itt van, aminek lennie kell, konstatálja, és mielőtt tovább olvasna, belegondol ebbe a Fábián Andreába. Ki ez a lány? Aki azt hiszi, hogy a szava többet, de legalábbis ugyanannyit ér, mint a köztársasági elnöké? Tapasztalatból tudja, hogy az ilyenek vagy hülyék, vagy elszántak. A Fábián lány viszont egyszerre látszik hülyének és elszántnak, és legalább annyira pocsk párosítás, mint a lazac és a tojás.

Az utolsó bekezdést olvasva kétely ébred benne, hogy egyáltalán elintézhető – sőt: *elintézendő* – az ügy, mert Fábián egy centit nem engedett, egy fél lépést nem hátrált.

„Kifele menet már mindenki ott volt, a kabinetiroda csurig volt emberekkel, de senki sem nézett rám, senki. Mintha én lettem volna a láthatatlan nő a filmből, csak éppen leesett rólam a géz. Igen. Feljelentést kívánok tenni. Ragaszkodom hozzá, ez állampolgári jogom, amivel élni fogok, és akarok is.”

Alatta a lány aláírása, a dátum, a pecsét, a rendőr szignója, az egész hivatalos, le van fűzve, iktatva van, nem lehet meg nem történtté tenni.

Karsai becsukja az aktát, és ekkor veszi észre a Post-itet, ami az asztallapra ragadt. Az aktáról eshetett le, mert csak egy telefonszám áll rajta, és nem az ő kézírásával. A fény felé emeli az aktát, és ekkor meglátja: a Post-it az „ELINTÉZENDŐ” szó alá volt ragasztva.